

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
 „Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý; nebo věčné jest milosrdenství jeho.“ Ž 136,1

Píseň 24 *Tvá, Bože, je všechna země*

Modlitba: Hospodine, Pane náš, Ty jsi první promluvil – Ty jsi vyvolal z temnoty světlo, Ty jsi nás svým Slovem vyvolal k životu – a Ty nás stále k životu voláš. Tak nás oslovuje evangelium tvého Syna Ježíše Krista. Nemluvíš prázdňě ani zbytečně – jako to dokážeme my. Pane, pomoz – tvoje slovo je pravda a pravda je pro nás tak těžká. Je těžké ji slyšet, je těžké ji přijmout, je těžké v ní žít. A přece je v ní tolik naděje. Stůj při nás! Amen.

Čtení: 1Kr 10,1-9 a Jon 3,1-10

Píseň (Svítá) 147 *Kdo mě z pout mých*

Text: L 11,29-36

Kázání:

Co vyvolalo tak tvrdá Ježíšova slova? Kdo a proč ho tak rozčilil? Jako by ztratil trpělivost. Pokolení zlé! Pokolení zralé k odsouzení! - - Jsme to my, Pane?

Příkrá slova Ježíšova jsou vyprovokována žádostí některých ze zástupu, aby jim dal znamení z nebe. Žádají od Ježíše zjevný průkaz Boží moci a autority. Že on má právo mluvit s Boží autoritou. Chtějí znát pravdu – co je na tom špatného? Chtějí věřit, chtějí své životy svěřit jen tomu skutečně od Boha poslanému. (A Židé měli v tu chvíli četné a smutné zkušenosti s lžimesiáši a náboženskými vůdci-svůdci.)

Ježíš jindy znamení činí – uzdravuje, proměňuje vodu ve víno, křísí mrtvé, zvěstuje odpuštění. Proč se najednou tak rozčiluje? Proč najednou odmítá?

Snad – že nechce činit znamení na objednávku. Jako důkaz. (?) Jsou znamení vždy jen svobodnými záblesky Božího království? Přicházejí vždycky jen z milosti, nezaslouženě, nečekaně? Zalíbilo se Pánu Bohu překvapovat jimi jen ty, kdo je nečekají, a tak jim otvírat nový svět Božích zázraků? Kdežto ti, kdo je žádají, jsou v podezření, že kladou Pánu Bohu nějaké své podmínky? Lukáš říká v předešlých verších, že ho chtěli podrobit zkoušce. No, do toho se nikomu nechce, nechat se zkoušet! Samozřejmě tím Ježíše naštváli! - - Ne, ne, tuším, že je za tím víc!

Ti lidé byli u toho, když Ježíš uzdravil posedlého. Němý promluvil. Někteří užasnou. Jiní však obviňují Ježíše, že se spolčil se samotným knízetem pekelným, neboť odkud by jinak měl takovou moc? Podivné, šílené obvinění. Jen tušíme, odkud se asi vzalo. Něčím jiným jim totiž Ježíš vadí, provokuje je (čím vším asi? -nesplňuje očekávání, jedná svobodně vůči pravidlům, miluje hříšníky...?), a tak je nutno odmítnout vše, co dělá anebo co se kolem něho děje. Na uzdravení němého nic špatného není, ale mohlo by! A další vystartují s tím požadavkem znamení shůry. Myslím, že touha po pravdě, po víře by Ježíše nenaštvala. Ale tady jde o zpochybňování, znehodnocování toho dobrého, co se zjevně děje. A teď si představme, že tam stojí ten, který byl němý a nyní může mluvit, a slyší, jak se vlastně mluví o něm! Rozumím té Ježíšově naštvanosti: to se nedá vydržet, jak se svou zapšklostí připravujete o radost a naději!

Ale přece je nechce Ježíš jen tak odmítnout: žádné znamení, jděte někam! Připomíná jim příběhy z Písma svatého, které by měli znát. Snad se jim otevrou oči. Vzpomeňte na královnu jihu, pohanskou vládkyni ze Sáby! Ta přijíždí z daleké africké země, protože se doslechla o moudrosti a bohatství izraelského krále Šalomouna. Baví se spolu o jakýchsi hádankách, žádná náboženská témata v tom nejsou. Ani zázraky. Královně se líbí Šalomounova moudrost, což neváhá přiznat, a nakonec připojí: “Požehnán buď Hospodin, tvůj Bůh, protože si tě oblíbil.” Tedy Šalomounovo slovo ji zasáhne a ona vzdá chválu Hospodinu. Navzdory prvotní nedůvěře.

Anebo ti pohané z Ninive. O Bohu Izraele, o Hospodinu nikdy neslyšeli. Když však slyšeli Jonášovo kázání, vzali ho vážně a obrátili se. Pochopili: Jonáš má pravdu, jsme na cestě ke smrti. A změnili svou životní orientaci. Pohané, pro které izraelský prorok nepředstavoval žádnou autoritu, ti pohané přece rozpoznali a uznali hodnotu, pravdivost toho, co od něj slyšeli a co na něm viděli. Jak to, že ninivští uvěřili Jonášovu kázání a přijali ho? Jonáš sám to nedokázal pochopit! A přece se stalo.

Ježíš je víc než Šalomoun. Nepronásí moudrá přísloví, nýbrž káže slovo života. Ježíš je víc než Jonáš. Nekáže hrozbu soudu, nýbrž milost a naději. Ježíš opírá své zvěstování o důvěru v Hospodina, Pána smrti i života, který však chce život. A přece jeho Slovo zůstává nahé, bez opor (je to pravda? mám si ho pustit k tělu?), jeho Slovo se vydává všanc víře a nevíře posluchačů.

A tak připojuje tu pasáž o světle, oku a tělu. Pro nás zvláštní řeč, metaforická, obrazná. Krásná, ale možná trochu matoucí. Nejsme zvyklí takhle myslet a vyjadřovat se.

Snad té kráse příliš neublížím, když ji zkusím zjednodušit, vyložit: „Světlem tvého těla je oko. Je-li tvé oko čisté, i celé tvé tělo má světlo. Je-li však tvé oko špatné, i tvé tělo je ve tmě. Hleď tedy, ať světlo v tobě není tmou“. Rozumím tomu tak, že záleží nejen na tom, co do našeho vidění přichází zvenčí, ale jak to přijímáme – anebo spíše, jak to, co nás potkává a nač hledíme, jak si nasvítíme svým vnitřním zrakem, svou otevřeností mysli a srdce. Podle Ježíše každý z nás disponujeme světlem, které nám umožňuje vidět dobré Boží věci. Ale tohle světlo si sami, ze své vůle dovedeme zatemnit. Jako bychom stáhli roletu a nechtěli vyhlédnout z okna svého doupěte na vycházející slunce. Až téměř troufale a extrémně domyšleno se dá říci, že záleží jen na nás, zda svět a lidi kolem vidíme v temných barvách, jako záludné a ohrožující, anebo zda vidíme – především! – v tom světě kolem nás cosi dobrého a nadějného? Říkám to opatrně, protože myslím na ty, kdo jsou ve skutečné klinické depresi, a kteří jsou do toho temného proti své vůli a navzdory veškeré své snaze ponořeni. A taky myslím na to, že pod tím pohledem plným světla Ježíš asi nemyslí nějaký naivní optimismus, který nevnímá bolest, smrt, zlo. Jde pořád o tu souvislost, totiž o ty, kdo jsou zrovna účastni toho zázraku, že němý promluvil. A co s tím udělají? A tak i vy (my): hleďme, co se kolem nás děje. Není něco z toho dobrým dílem Božího Ducha? Znamením, že Bůh tento svět nezavrhuje a neopouští? Budeme to zpochybňovat, uvidíme za tím čertovinu? Budeme chtít zažít ještě něco víc, pocítit větší moc a sílu?

Pane, daruj nám víru! Pomáhej otvírat naše oči i srdce! Amen.

Píseň 420 *Slunce pravdy, milosti*

Ohlášky
Sbírka

Píseň (Svítá) 148 *Kdo na kolenou klečí*

Přímělná modlitba + Otče náš

Poslání: „Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí.“ Ř 12,12

Požehnání

Píseň 489 *Tvé požehnání*